

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξά-
μηνι δραχ. 65. Τρίμηνι δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 11 Μαΐου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 24

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ πατριαρχικὴ αὐτὴ εἰκόνα ἔδω-
σε θάρρος στοὺς τρεῖς μικροὺς πού ἡ
μυρουδιά τῶν φαγητῶν τοὺς εἶχε τρυ-
πήσει τὴν μύτη. Τὴν στιγμή πού τὰ
παιδιά ἐτοιμάζονταν νὰ μπουν, ὁ νοι-
κοκύρης, στρέφοντας κατὰ τὴν πόρτα,
τὰ εἶδε πρῶτος.

— Τί παιδιά εἶν' αὐτά;
εἶπε.

Ἀμέσως ὅλοι πού ἦσαν
καθισμένοι γύρω ἀπὸ τὸ
τραπέζι κοίταξαν κατὰ τὴν
πόρτα. Αὐτὸ ἔκανε τοὺς
τρεῖς μικροὺς νὰ δειλιά-
σουν καὶ νὰ μὴ τολμοῦν
νὰ προχωρήσουν.

— Κοπιάστε, παιδιά μου,
καλῶς ὠρίσατε, εἶπε ὁ νοι-
κοκύρης. Ἄν σὰς μύρισαν
ὠραῖα τὰ φαγητά μας, ἐ-
λάτε καθήστε. Τὸ τραπέζι
μας ἔχει τόπο καὶ περισ-
σεύει καὶ φαῖ. Κοπιάστε.

Ἡ φωνὴ τοῦ νοικοκύρη
ἦταν λίγο βαρειά, ἦταν
ὅμως τόσο γλυκεῖα κι' ἐ-
δειχνε τόση καλωσύνη, πού
τὰ μικρὰ ἔξεχασαν ὅλους
τοὺς φόβους τοὺς καὶ μπή-
καν θαρρετά.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύ-
ριε, εἶπε ὁ Γιάννης πλη-
σιάζοντας, δὲν ἤρθαμε γιὰ
τὸ φαγητὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ
σὰς παρακαλέσουμε νὰ μᾶς
πῆτε, ἂν ξέρετε, πού μπο-
ροῦμε νὰ βροῦμε τὸν κύριο
Θωμᾶ Καστέρα.

— Δὲν μπορούσατε νὰ
πετύχετε καλύτερα γιὰ νὰ
ρωτήσετε. Ἐδῶ κάθεται
ὁ γενητός φίλος μου Κα-
στέρας, εἶπε ὁ κύριος τοῦ
σπιτιοῦ. Ὁκτὼ μέρες σω-

στὲς μένει μαζί μας ὁ Καστέρας. Ἄν
δὲν τὸν βλέπετε ἀπόψε μαζί μας στὸ
τραπέζι, εἶναι γιατί πῆγε σήμερα τὸ
πρωτὶ στὸ βουνό. Δὲν θάναί περίεργο
νὰ φανῇ σὲ λίγο, ἐκτὸς ἂν τὸ βρωμο-
λιοντάρι τὸν ἀναγκάσῃ νὰ τοῦ κάνῃ
δλὴ τὴ νύχτα καρτέρι. Ὁρκίστηκε ὁ
ἀντρεωμένος φίλος μου νὰ μᾶς γλυ-
τώσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ θηρίο πού μᾶς ἔ-
κανε τόσοον καιρὸ τώρα ἄνω κάτω.

Ἄν δὲν φανῇ ἀπόψε, τὸ πρωτὶ χωρὶς
ἄλλο θὰ τὸν βρῆτε δῶ. Μιὰ ὅμως
καὶ γυρεύετε τὸν γενηαὶο φίλο μου
καθήστε νὰ φαῖμε. Μπορεῖ νὰ ἔρθῃ
ἀπόψε κι' ἔτσι νὰ τὸν προφτάσετε.

Τὰ παιδιά δὲν περίμεναν νὰ τοὺς
τὸ πούν δεύτερη φορά. Χαρούμενα
δέχθηκαν τὴν πρόσκληση τοῦ φιλόξε-
νου οἰκοδεσπότη πού στὸ μεταξύ εἴ-
χε πεῖ κι' ἔφεραν τρία πιάτα πού

τὰ γέμισε μὲ ἀχνιστὸ φαῖ.

Μετὰ τὸ φαγητὸ τὰ παι-
διά διηγήθηκαν τὴν ἱστο-
ρίαν τους καὶ ὁ οἰκοδεσπό-
της χάρηκε πολὺ μαθαί-
νοντας πὼς ἦσαν ἀνίψια
τοῦ Θωμᾶ Καστέρα. Σὰν
ἤρθε ἡ ὥρα νὰ κοιμηθοῦν
ἡ νοικοκυρὰ ἔβαλε τὰ παι-
διά σὲ μιὰ ὠραία κάμαρα,
κοντὰ σ' ἐκείνην πού κοι-
μόταν ὁ θεὸς τους.

— Ἔτσι, τοὺς εἶπε, δταν
ἔλθῃ ὁ θεὸς σας, θὰ μπο-
ρέσετε νὰ τρέξετε ἀμέσως
νὰ τοῦ φιλήσετε τὸ χέρι.

Ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ
Φραγκίσκος δὲν πρόφθα-
σαν ν' ἀκουμπήσουν τὸ
κεφάλι στὸ μαξιλάρι κι'
εἶχαν κι' ὅλας ἀποκοιμη-
θῇ. Ὁ Γιάννης ὅμως μὲ
τὴν ἐννοία ὅτι μπορούσε
νὰρθῃ ὁ θεὸς τοὺς ἔμεινε
πολλὴ ὥρα ἀγρυπνός. Κά-
θε φορά πού ἀκούγε καμ-
μιὰ πόρτα ν' ἀνοίγονται
νῆ ἢ κανένα σκυλὶ νὰ
γαυγίξῃ, ἀνασηκωνόταν
νομίζοντας πὼς ἤρθε ὁ
θεὸς του. Μὲ τὰ πολλά,
ἀποκαμωμένος, ἔκλεισε τὰ
μάτια χωρὶς νὰ τὸ κατα-
λάβῃ καὶ κοιμήθηκε βα-
θεία.

Ὅταν ἐύπνησε ἦταν
πιά ἡμέρα.

Τὸ καλὸ παιδί ἀνακα-

«Γράμμα ἀπὸ τὸ θεῖο μου ; φώναξε ὁ Γιάννης !»
(Σελ. 210 στ. β')

θισμένο στο κρεβάτι του έλεγε μοναχό του :

«Ο θεός θα ήλθε χωρίς άλλο και δεν θα θέλησε να μās ξυπνήσει. Τώρα θα κοιμάται ακόμη. Τι πρέπει λοιπόν να κάνω ; Να τρέξω να τον ξυπνήσω ή να περιμένω να σηκωθεί μόνος του ; Δεν θα του κακοφανή βέβαια αν τον αφήσουμε να κοιμηθῇ λίγο περισσότερο μια και θα γύρισε κατακουρασμένος από τους τόσους δρόμους που έκανε στα βουνά κυνηγώντας το λιοντάρι. Τι να κάνω λοιπόν ; » Αν όμως πάλι είναι ξύπνιος και μās περιμένει να πάμε να του ποῦμε την καλημέρα ;

Κι' ο κακομοίρης ο Γιάννης δεν ήξερε τί ν' αποφασίσει. Στο τέλος πήρε την απόφαση να πάει στο δωμάτιο του θεού του. Βγήκε λοιπόν σιγά, σιγά απ' την κάμαρά τους, στάθηκε έξω από την κάμαρα που κοιμόταν ο θεός του και χτυπώντας ελαφρά την πόρτα είπε : «Είστε ξύπνιος θεέ μου ; Είμαι ο Γιάννης ο άγιός σας». Και περίμενε.

Καμιά απάντηση.

Χτύπησε δυνατώτερα για δεύτερη φορά. «Αλλά και πάλι τίποτε.

Χτυπάει και για τρίτη φορά. Κι' επειδή ούτε τώρα δεν του αποκρίθηκε κανείς, γύρισε το κλειδί και άνοιξε την πόρτα.

Το δωμάτιο ήταν άδειο, το κρεβάτι στρωμένο και άπείραχτο.

Καταλυπημένος γύρισε ο Γιάννης στην κάμαρά του όπου ηύρε ξύπνιος τον Μιχαλάκη και τον Φραγκίσκο.

— Πού ήσουν, Γιάννη ; ιόν ρώτησαν άμέσως κι' οι δύο τους. Δεν ήρθε ακόμα ο θεός ; Μπορεί νάρθῃ τώρα σέ λίγο.

Μ' όλο όμως που ή ημέρα είχε προχωρήσει το σπίτι όλο φαινόταν σαν να κοιμόταν ακόμη. Δεν άκουγόταν τίποτε. «Ο Γιάννης αποφάσισε να περιμένει λίγη ώρα ακόμη κι' από κει να κατεβῇ στο κάτω πάτωμα για να ιδῇ τί γίνεται. Σάν κατέβηκε εκεί δεν βρήκε ψυχή. Τέλος μετά πολλά ανακάλυψε στην κουζίνα μια γριά υπηρέτρια που του είπε πως από πολλήν ώρα τώρα, δλόκληρη ή οικογένεια είχε πάει στα χωράφια.

Τότε άνέβηκε κι' αυτός στην κάμαρά του, βοήθησε τ' αδελφία του να ντυθούν και από κει τα τρία παιδιά κατέβηκαν γρήγορα-γρήγορα κι' έτρεξαν να βρουν τον κύριο του σπιτιού που φόρτωνε μονάχος του ένα άμάξι με σανό.

— «Α ! α ! κάτι πρωτ' ξυπνήσατε, τους φώναξε γελώντας με καλωσύνη. Κοιμηθήκατε καλά ; Τον περιμένετε λοιπόν τον θεό σας αλλά δεν ήρθε.

Μην άνησυχῇτε όμως και δεν θ' άργήσει να φανῇ. Θά έμεινε φαίνεται να κάνῃ καρτέρι του θηρίου. Πρέπει να ξέρετε πως μ' αυτά τα λιοντάρια δεν ξέρει κανείς πότε θα ξεμπερδέψῃ. «Αλλά δεν θ' άργήσει, έννοια σας. Βάζω όμως στοίχημα πως ή κυρά «Αργυρή σας άφησε να φύγετε απ' το σπίτι χωρίς να σας δώση να τσιμπήσετε κάτι. Σταθῇτε μια στιγμή κι' έφθασα. «Έχω και λίγη δουλειά στο σπίτι. «Η ώρα είναι δέκα κι' έχω μεσημέρα συνεδρίαση στο Δημοτικό Συμβούλιο. Βάζω το κεφάλι μου πως σεις δεν θα βλέπετε απ' την πείνα. Που να περιμένετε λοιπόν ως το μεσημέρι που θα φάμε ; Τα παιδιά δεν περιμένουν. Το ξέρω από λόγου μου.

Οι τρεις μικροί δεν περίμεναν δεύτερη κουδέντα ; πήγαν μαζί με τον νοικοκύρη που τόσο πρόθυμα και γιομάτος κέφι τους έδινε όλων των ειδών τις πληροφορίες για το χωριό, για τα προϊόντα του, το κλίμα του και για ένα σωρό άλλα πράγματα.

— «Ε ! παιδιά μου, το χωριό μας είναι χαρά Θεού. «Ε ! και νάθελε ο θεός σας να καθίσει εδώ μαζί μας. Θά του χτίσουμε ένα σπιτάκι σ' εκείνο κει το οικόπεδο. Μά δεν ξέρετε τί καλά θα περάσωμε αν θάχαυμε γείτονα τον φίλο μου Καστέρα. Και δεν θα ξοδέψῃ τίποτε. «Όλοι εδώ είναι έτοιμοι να τον βοηθήσουν και τα έξοδα θα βρουν από την καραμπίνα του. Μήπως δεν του χρωστάμε τόσα και τόσα από την στιγμή που μās έγλύτωσε από τα καταραμένα αυτά θηρία που εξέκταναν τα καλλίτερα ζωά μας.

— Τι καλά που θάταν, αν ήθελε ο θεός ! είπε ο Γιάννης.

— Θά προσπαθήσουμε να τον καταφέρουμε τον κύρ Καστέρα. Πρέπει τελospάντων ν' άφήσῃ τα πολλά σουρτα-φέρτα και να καθίσει πιά σ' ένα μέρος να ήσυχάσῃ. «Α ! να που φθάσαμε. Κυρά «Αργυρή, κυρά «Αργυρή ! «Έλα γλήγορα, τρέξε, πρόφθασε, δός στα παιδιά να τσιμπήσουν κάτι ως το μεσημέρι που θα φάμε. Δός τους ψωμί, αυγά, τυρί, τι τέλος πάντων έχεις. Τα καυμένα δεν βλέπουν απ' την πείνα.

— Νά με, νά με, άφεντικό, άποκρίθηκε ή γρηθή μαγειρίσσα καθώς σηκωνόταν με πολύ κόπο.

Κι' ύστερα είπε :

— «Αλήθεια, έχετε κι' ένα γράμμα.

— Γράμμα ; Για κοίτα ! Τι σημαίνει άραγε αυτό ; Γράμμα από τον Καστέρα !

— Τον θεό μου ; ρώτησε ο Γιάννης.

(Ακολουθεῖ)

KIMON ALKIDHS

Ο ΚΗΠΟΣ ΜΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από προηγούμε. και τέλος —

«Ήταν κουρεμένους σύρριζα κι' είχε κάτι μεγάλα κι' άραιά γένεια. Είχε κάτι χεροϋκλες τεράστιες με τεντωμένα δάχτυλα. Αυτές τελospάντων φοβόμουν και τα μεγάλα μάτια του, που ήταν σαν αυγά. Νά, τόσα χρόνια πέρασαν από τότε, κι' όμως θα μπορούσα να σάς τον ζωγραφίσω και τώρα άπαράλλαχτο, κι' ως τύχαινε, να μην τον ξαναϊδῶ. Γιατί τον ξανάειδα : Μεγάλος πιά, ξεφυλλίζοντας στη βιβλιοθήκη ένα παλιό «Εθνικό Ημερολόγιο, έτυχε ή ματιά μου, να πέσει επάνω σ' ένα σκίτσο, που συνώδεε μια ψυχιατρική μελέτη. Το σκίτσο αυτό δεν παρίστανε κανέναν άλλον, παρά τον τρομερό Μεσημεριανό των πρώτων παιδικών μου χρόνων, που τώρα τόσο τον αγαπώ κι' ως μ' έκανε να τον φοβάμαι κάθε φορά που τον έβλεπα !

Στόν κήπο μας δεν άνθιζαν λουλούδια. Ποτές μές σ' αυτόν δεν είχαν φυτρώσει τριαντάφυλλα, κρίνα ή γιασεμιά. Μά έπαιζα, έτρεχα, πηδούσα όλη μέρα μές σ' αυτόν χωρίς να τον βαρεθῶ, χωρίς να πλήξω ποτέ. «Ήταν άπέραντος κι' άτέλειωτος. «Απ' τον ούρανό του κατέβαιναν τόσα πράγματα : πεταλούδες, γλάροι και χαρταετοί. Το βράδυ και τα καλοκαιριάτικα μεσημέρια στοίχειωνε : «Ο ήλιος έτρεμε, Νεράιδες χοροπηδώντας στον άγέρα έπλεναν τα πανιά τους, σηκώνοντας τον άνεμοστρόβιλο, ο Μεσημεριανός πετούσε από πάνω τους χωρίς φτερά-μορφές ζωντάνευαν μές στο σκοτάδι του κι' ο Κομήτης έτρεχε, βιαστικός, να προσπεράσει το Φεγγάρι... Μά όλα αυτά τα πράγματα βρίσκονται τώρα τόσο πολυ μακριά μου ! «Έχουν περάσει χρόνια από τότε, τόσα χρόνια. Το ήσυχο τουτο βράδυ μου ξανάρχονται στη μνήμη μου ξεκινώντας, από τα χρόνια εκείνα, που όλα μου φαίνονταν τυλιγμένα μ' ένα μαγικό πέπλο. «Από τα χρόνια, που όλα τα πράγματα—άψυχα κι' έμψυχα—τα θαρρούσα, πως είχαν μέσα μια υπερφυσική δύναμη και κάτι σαν νόηση.

Ξανάρχονται στη μνήμη μου και μου γαληνεύουν την καρδιά. Ξανάρχονται από τα χρόνια που δεν θα ξαναγυρίσουν πιά ποτέ και γεμίζουν ήρεμία και απλότητα δλόκληρο το ήσυχο κι' εϊρηνικό τουτο άνοιξιάνικο βράδυ. . .

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΟΥ

«Αγαπητοί μου,

ΕΙΧΑ να ταξιδέψω τόσα χρόνια, ώστε το ταξίδι που έκανα αυτές τις ήμέρες ως τη Θεσσαλονίκη μου φάνηκε το πρώτο μου. Κι' αλήθεια, είχε όλες τις συγκινήσεις κι' όλο το θέλητρο ενός πρώτου ταξιδιού. «Ενόμιζα πως θαι μπορούσα να σάς τον ζωγραφίσω και τώρα άπαράλλαχτο, κι' ως τύχαινε, να μην τον ξαναϊδῶ. Γιατί τον ξανάειδα : Μεγάλος πιά, ξεφυλλίζοντας στη βιβλιοθήκη ένα παλιό «Εθνικό Ημερολόγιο, έτυχε ή ματιά μου, να πέσει επάνω σ' ένα σκίτσο, που συνώδεε μια ψυχιατρική μελέτη. Το σκίτσο αυτό δεν παρίστανε κανέναν άλλον, παρά τον τρομερό Μεσημεριανό των πρώτων παιδικών μου χρόνων, που τώρα τόσο τον αγαπώ κι' ως μ' έκανε να τον φοβάμαι κάθε φορά που τον έβλεπα !

Αυτό βέβαια δεν μπορώ να το βεβαιώσω εγώ ο άταξιδευτός. Το βεβαιώνουν όμως πολλοί ταξιδευμένοι. Και θυμώμαι τώρα — ή καλλίτερα, το θυμήθηκα στο τραίνο που με πήγαινε στη Θεσσαλονίκη—τί είπε ένας Γάλλος αρχαιολόγος που γύρισε όλη την Εύρώπη και την «Ανατολή : «Η «Ελλάδα έχει τουτο το ξεχωριστό άμα φτάσῃ στο ψηλότερό της σημείο, στον «Όλυμπο, τ ή β λ έ π ε ι σ ό λ ά κ ε ρ η. «Οχι γιατί είναι μικρή — άλλες χώρες είναι μικρότερες — αλλά γιατί ή άτμοσφαίρα της είναι τόσο καθαρή ώστε να βλέπης σέ πολυ μεγάλη άπόσταση, και γιατί τα βουνά της είναι βαλμένα σέ τέτοιον τρόπο, που να μην κρύβῃ το ένα το άλλο». Λοιπόν ναι, όταν έφτασα κι' εγώ κοντά στον «Όλυμπο, είδα δλόκληρη την «Ελλάδα ! Τα βουνά, το ένα πλάι και πίσω απ' το άλλο, που οι κορυφές και των πιο μακρινών ήταν όρατές, άποτελούσαν, να ποῦμε,

μια συστάδα που ξεπερνούσε βέβαια τα ελληνικά σύνορα. Και όταν το τραίνο έτρεχε πάνω σ' ένα ψηλό όροπέδιο, σχεδόν σαν άεροπλάνο—τί μαγεία ! — έβλεπα δλόγυρα πλήθος άλλα βουνά, καθένα με το χρώμα του—πράσινα, γαλάζια, σταχτιά, άέρινα, κατά την άπόσταση — και κάτω, βαθιά, πότε τους άπέραντους κάμπους, που τους έσχιζαν ποτάμια, και πότε την άπέραντη θάλασσα, ή μια λίμνη που έμοιαζε με θάλασσα. . .

Το θέαμα, καθ' όλη τη διαδρομή, ήταν τόσο μαγευτικό, ώστε δεν αίστάνθηκα κούραση, δεν έκλεισα τα μάτια μου στιγμή, και λυπήθηκα όταν βράδυνασε και δεν μπορούσα πιά να βλέπω. Με παρηγορούσε μόνο ή ιδέα πως στο γυρισμό, φεύγοντας από τη Θεσσαλονίκη ήμέρα, θα έβλεπα κι' όσα δεν είδα στον πηγαϊμό, και προπάντων τα περίφημα Τέμπη, ένα όνειρο φυσικής όμορφιάς που θα μου μείνῃ ή αξέχαστο. Το ίδιο θα μου μείνῃ κι' ο χιονισμένος Παρνασσός, κάτω απ' τις άκτίνες της δύσης, όπως τον είδα πηγαίνοντας. Τα Τέμπη δεν μου θύμισαν τίποτα. Τα έβλεπα έκστατικός χωρίς να συλλογιέμαι τίποτα. «Ο Παρνασσός όμως μου θύμισε το στίχο από τον «Οιδίποδα» του

Σοφοκλή : «έλαμψε φάμα νιφόντος από Παρνασσού». «Η «φάμα» ήταν ό χρησμός που βγήκε από το μαντείο των Δελφών, σαν ένα φως πάνω απ' τα χιόνια του Παρνασσού. Γι' αυτό «έλαμψε». Κι' ή ποιητική εικόνα είναι τόσο μεγάλοπρεπη, όσο κι' εκείνη που έβλεπα, έκστατικός, στην πραγματικότητα. Τι τα θέλετε ! οι όμορφιές της Φύσης μόνο με τις όμορφιές της Τέχνης μπορούν να συγκριθούν. . .

Μου έκαμε ακόμα έντύπωση ή κατάσταση κι' άνθοστολισμένη έρημιά των τοπείων της μεγάλης έξοχής. Τρέχαμε πολλά λεπτά της ώρας σ' ένα βουνό ή σ' ένα κάμπο, χωρίς να βλέπουμε ούτ' ένα σπιτί, ούτ' ένα ζωο, ούτ' έναν άνθρωπο ! Και σ' αυτά τα μέρη — θα τα έλεγα άγρια αν δεν ήταν τόσο καλλιεργημένα, τόσο ήμερα—το φυσικό μεγαλείο ήταν άνώτερο, παρά σ' άλλα όπου βλέπαμε κι' άγρόσπιτα εδώ κι' εκεί, ή κανένα κοπάδι πρόβατα, βώδια κι' άλογα.

Μεσάνυχτα σχεδόν έφτασα στη Θεσσαλονίκη. «Αλλά τις έντυπώσεις μου από τη μακεδονική πρωτεύουσα και την τριήμερη εκεί διαμονή μου, θα σάς τις γράψω στο έρχόμενο.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

2.

Αυό ήταν οι περιφημότεροι γιατροί του τόπου, κι' οι παλατιανοί τους είπαν να εξετάσουν το βασιλιά και να κάμουν συμβούλιο για τη θεραπεία του. Φυσικά, οι γιατροί δέχτηκαν όλοπρόθυμα.

«Αλλά ο Πάντζαρος ο Πρώτος δεν είχε σέ υπόληψη τους γιατρούς και δεν τους ήθελε ούτε σαν άρρωστος στο κρεβάτι.

— Τι μου φέρατε αυτούς τους τσαρλατάνους ; φώναξε με θυμό άμα του το είπαν. Γι' άρρωστο μ' έχετε ; Να μη τους ιδῶ στα μάτια μου, και να πάνε άμέσως από κει που ήρθαν !

Οι δύο γιατροί άναγκάσθηκαν νάνακατευθούν με τους παλατιανούς, για να μη φαίνονται, και κρυμμένοι, άκουγαν με τρόπο τα λόγια κι' έ

βλεπαν τα καμώματα του βασιλιά, για να καταλάβουν τί έχει. «Έτσι, αφού τον παρακολούθησαν κάμποσο, κλείσθηκαν σέ μια κάμαρα να κάμουν συμβούλιο.

«Αλλά καθόλου σύμφωνοι δεν βρέθηκαν στη διάγνωση τους.

— Είναι του κεφαλιού ! έλεγε ο ένας του κεφαλιού και των νεύρων.

— Είναι του στομαχιού ! έλεγε ο άλλος του στομαχιού και της χολής.

— Θέλει γιατρικά κατευναστικά και καταπραϊντικά ! έλεγε ο πρώτος. Και ταξίδια.

— Θέλει καθαρόσια τ'όνα πάνω στ'άλλο ! Ήλεγε ο δεύτερος. Καί δίαίτα. Κι' όταν οι παλατιανοί τους ρώτησαν και καθένας είπε τη γνώμη του και διόρισε τὰ γιατρικά του, οι άνθρωποι βρέθηκαν σε μεγάλη ἀμηχανία : ποιόν ν' ἀκούσουν ; ποιοῦ τὴ θεραπεία ν' ἀκολουθήσουν ; Πῆραν τις συνταγές, ἀλλὰ καμμιὰ δὲν ἔστειλαν στὸ φαρμακοποιὸ τοῦ παλατιοῦ. Κι' ὁ βασιλιάς Πάντζαρος ὁ Πρῶτος θὰ ἔμενε ἀγιάτρευτος ἴσως γιὰ πάντα, ἀν, γιὰ καλὴ του τύχη — μὰ καὶ τῶν παλατιανῶν — δὲν παρουσιαζόταν ξαφνικά ὁ Κίτσος.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ σκάλα ποὺ ἀνέβαινε στὸ τελευταῖο πάτωμα ἦταν στενὴ καὶ σκεπασμένη μ' ἓνα χαλὶ παλιὸ καὶ τρύπιο. Στὴ Σάρα φάνηκε σὰν νὰ ἀφῆνε γιὰ πάντα τὸν κόσμον ἐκεῖνον ὅπου εἶχε ζήσει ὅταν ἦταν ἓνα χαϊδεμμένο καὶ καλομαθημένο κοριτσάκι. Τὸ παιδί ποὺ σκαρφάλωνε τὴ σκάλα ποὺ ἀνέβαινε ἐπάνω στὴ σοφίτα, ντυμένο μὲ τὸ παλιὸ βελουδένιο φόρεμα, δὲν εἶχε πιά καμμιὰ ὁμοιότητα μὲ τὸ εὐτυχισμένο ἐκεῖνο πλᾶσμα.

Ὅταν ἀνοίξε τὴν πόρτα ἔνοιωσε γιὰ μιὰ στιγμή ἓνα ὀδυνηρὸ σφίξιμο στὴν καρδιά της. Ὑστερα τὴν ἔκλεισε, ἀκούμπησε στὸν τοῖχο καὶ κοίταξε γύρω της :

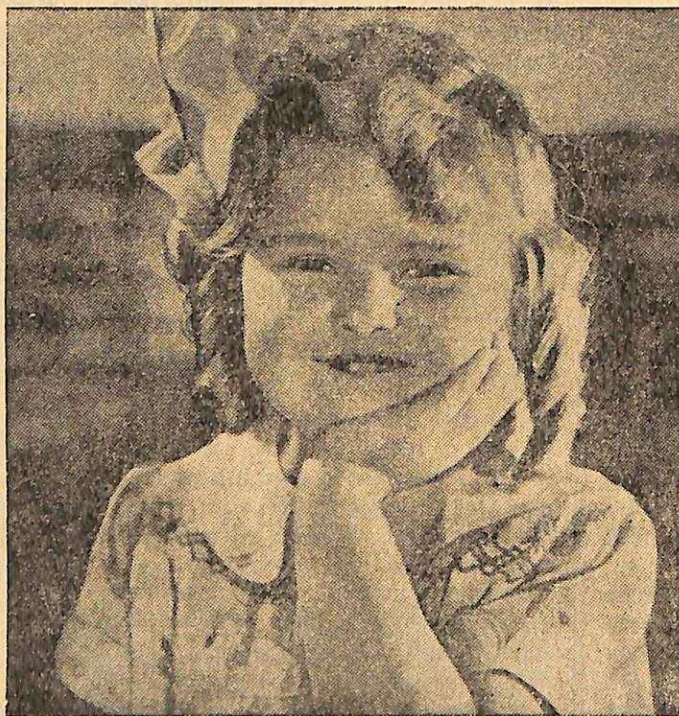
Ναί, στ' ἀλήθεια βρισκόταν σ' ἓναν ἄλλον κόσμον. Ἡ σοφίτα, ἀσπρισμένη μὲ ἀσβέτη εἶχε ἓνα ταβάνι γυρτό, ποὺ κατέβαινε τόσο πολὺ πρὸς τὸ ἓνα μέρος, ὥστε μποροῦσε νὰ τὸ πιᾶσιν κανεὶς μὲ τὸ χέρι του. Οἱ τοῖχοι ἦταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκασμένοι καὶ μαῦροι ἀπὸ τὴν ὑγρασία. Γιὰ ἐπίπλωση εἶχε ὅλα τὰ σπαρμένα καὶ ἀχρηστά ἐπιπλά τοῦ σπιτιοῦ. Σὲ μιὰ γωνιὰ βρισκόταν μιὰ κουτσὴ καὶ σκουριασμένη σόμπα, δίπλα ἓνα παλιὸ σιδερένιο κρεβάτι μὲ πεταμένο ἐπάνω του ἓνα ἀχυρένιο στρώμα καὶ μιὰ φιλὴ τριμμένη κουβέρτα. Κάτω ἀπὸ τὸ φεγγίτη, ἀπ' ὅπου δὲν ἔβλεπε κανεὶς παρὰ ἓνα κομμάτι συννεφιασμένου οὐρανό, ἦταν βαλμένη μιὰ ξεκοιλιασμένη κόκκινη πολυθρόνα.

Ἡ Σάρα πῆγε κι' ἔκατσε ἐκεῖ, ἀγκάλιασε σφιχτὰ τὴν Ἑμιλυ, καὶ μὲ τὸ μάγουλό της χωμένο ἐπάνω στὸ μαῦρο κρέπιν τῆς κούκλας, ἔμεινε ἀκίνητη χωρὶς νὰ βγάλῃ ἓναν

ἀναστεναγμό, χωρὶς νὰ χύσῃ ἓνα δάκρυ.

Καὶ νά, ποὺ μέσα σ' αὐτὴ τὴ νεκρικὴ σιωπῇ, ἀκούστηκε ἓνα ἑλαφρὸ χτύπημα στὴν πόρτα, ἓνα χτύπημα τόσο δειλὸ, τόσο ἀτολμο, ὥστε ἡ Σάρα δὲν τὸ πρόσεξε καὶ πῆρε εἴδηση

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Σήμερα ὁ ἥλιος καίει, ἀλλὰ μ' εὐχαριστεῖ ὕστερ' ἀπὸ τόσα κρύα ποὺ περάσαμε.

μονάχα ὅταν μισόνοιζε ἡ πόρτα καὶ ἀπὸ τὴ στενὴ χαραμίδα ξεπρόβαλε ἓνα προσωπάκι καταμουτζουρωμένο. Ἦταν ἡ Μπέκυ, ποὺ μὲ τὸ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ σφουγγίζῃ κάθε τόσο τὰ μούτρα της μὲ τὴ λερωμένη ποδιά της εἶχε καταστήσει ἀγνώριστη.

— ὦ μίς, ψιθύρισε, μίς, μὲ συγχωρεῖτε. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μπῶ μέσα μιὰ στιγμή ;

Ἡ Σάρα σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὴν κοίταξε. Θέλησε νὰ τῆς χαμογιάσῃ, μὰ δὲν μπόρεσε. Καὶ τότε, βλέποντας ὅλη τὴ λύπη καὶ τὴν τρυφερότητα ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη

στὸ πρόσωπο τῆς Μπέκυ, ἔνοιωσε τὸ σφίξιμο ποὺ πίεζε τὴν καρδιά της νὰ ἀπαλύνῃ, τὰ σφιγμένα χαρακτηριστικά της χαλαρώθηκαν. Ἀπλώσε τὰ χέρια της πρὸς τὸ μέρος τῆς Μπέκυ, ἐνῶ τῆς ἔφευγε ἓνας λυγμός.

— ὦ Μπέκυ, ἔκανε. Στὸ εἶχα πεῖ καὶ πρὶν πὼς μοιάζαμε, πὼς δὲν εἴμαστε καὶ οἱ δύο μας παρὰ δυὸ μικρὰ κορίτσια. Νὰ τώρα ποὺ γίναμε δλότελα ὁμοῖες. Πάει πιά ἡ πριγκίπισσα !

Ἡ Μπέκυ ἔτρεξε κοντὰ της, πῆρε τὸ χέρι τῆς Σάρας καὶ τὸ ἔσφιξε ἐπάνω στὴν καρδιά της καὶ γονατίζοντας μπρὸς στὴ μικρὴ ὀρφανή, ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπὸ ἀγάπη καὶ συμπόνια.

— Ὅχι μίς, ὑπάρχει πάντα ! εἶπε μὲ φωνὴ κομμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα, ὅτι καὶ ἂν σὰς τύχῃ ἑσείς θὰ μέινετε πάντοτε πριγκίπισσα. Τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σὰς ἀλλάξῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ποτέ, σὲ ὅλη τὴν κατοπινὴ ζωὴ της δὲν ἔμελλε νὰ ξεχάσῃ ἡ Σάρα τὴν πρώτη νύχτα ποὺ πέρασε ἐπάνω στὴ σοφίτα. Ἐπέρασε ὥρες ἀπελπισίας καὶ λύπης ποὺ θὰ τσάκιζαν καὶ μεγαλύτερόν της ἀκόμη στὴν ἡλικία, καὶ γιὰ τις ὁποῖες δὲν μίλησε ποτέ της σὲ κανένα. Ἀλλωστε καὶ κανεὶς δὲν θὰ τὴν καταλάβαινε.

Ἦταν εὐτύχημα γι' αὐτὴν ποὺ στὸ διάστημα τῆς φοβερῆς αὐτῆς νύχτας, ἐνῶ μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα μὲς στὸ σκοτάδι, βρισκόταν ἀνακαθισμένη στὸ κρεβάτι της, ὑπῆρχαν καὶ

διάφορα ἄλλα πράγματα ποὺ τραβοῦσαν ἀναγκαστικὰ τὴν προσοχή της, ὅπως ἡ παράξενη κάμαρα ὅπου κοιμόταν, τὸ κρῦο καὶ ἡ ὑγρασία. Διφορετικὰ δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ στὸν ἀδόσταχτο αὐτὸν πόνο. Στὴν ἀρχὴ δὲν πρόσεχε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Ἡ σκέψις της ἦταν προσηλωμένη σ' ἓνα ὀρισμένο σημεῖο καὶ ἐπαναλάμβανε ὅλη ὥρα μηχανικά :

— Ὁ μπαμπὰς μου πέθανε, ὁ μπαμπὰς μου πέθανε.

Ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα ἄρχισε νὰ νοιώθῃ πὼς ἦταν ξαπλωμένη ἐπάνω σ' ἓνα λεπτὸ καὶ χαλασμένο

στρώμα καὶ πὼς ἄδικα στριφογύριζε ἐπάνω στὸ κρεβάτι της γιὰ νὰ βρῇ ἓνα μέρος λίγο πιὸ μαλακό, πὼς ὁ ἀνεμος ποὺ οὐρλιάζε πάνω ἀπὸ τὴ στέγη τῆς φαίνονταν σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἔκλαιγε καὶ θρηνοῦσε δυνατὰ. Ὑπῆρχε ὁμως καὶ κάτι χειρότερο ἀπ' αὐτὰ : ἀπὸ τὸ ταβάνι, ἀπὸ τὸ πάτωμα, ἀπὸ τὰ πρεβάζια ἀκούγονταν κάτι παράξενοι κρότοι, κάτι γρατσουνίσματα, κάτι τριξίματα περιέργα. Ἡ Σάρα ἤξερε ἀπὸ τὴ Μπέκυ, ἀπὸ ποῦ προέρχονταν οἱ κρότοι αὗτοι : ἦταν τὰ ποντίκια ποὺ ἔτρεχαν καὶ κυνηγιόνταν μεταξύ τους. Μιὰ δυὸ φορές μάλιστα εἶχε ἀκούσει κάτι μικροσκοπικὰ ποδαράκια νὰ τρέχουν ἐπάνω στὸ πάτωμα τῆς κάμαρας της. Ἀθελά της τινάχτηκε καὶ ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι της καὶ ὕστερα ζάρωσε τρομαγμένη καὶ κουκούλωσε τὸ κεφάλι της μὲ τὴν κουβέρτα.

Ἡ ζωὴ της εἶχε ἀλλάξει μονομιᾶς, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή ὡς τὴν ἄλλη.

— Γιὰ ποῖο λόγο νὰ χρονοτριβοῦμε ; εἶπε πῆ ἡ μίς Μιντσὶν στὴν ἀδελφή της. Ὅσο νωρίτερα συνειθίσει στὴ νέα της κατάστασι, τόσο τὸ καλύτερο γι' αὐτὴν.

Ἡ Μαριέττα ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἄλλο πρωτὶ κι' ὅταν ἡ Σάρα τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ κατέβηκε στὴν τραπεζάρια γιὰ τὸ πρόγευμα βρῆκε τὴ θέσις της στὰ δεξιὰ τῆς μίς Μιντσὶν πιασμένη ἀπὸ τὴ Λαβίνια. Ἡ Ἰδία ἡ μίς Μιντσὶν ἀντὶ γιὰ καλὴμέρα τῆς εἶπε ψυχρά :

— Σάρα, νὰ σταθῇς νὰ ἐπιστατήσῃς τις μικρές πὼς τρώνε. Πρόσεχε

τες νὰ καθοῦνται καλὰ καὶ νὰ μὴ λερώνουν τὸ τραπεζομάνηλο. Θάπρεπε νὰ εἶχες κατεβεῖ νωρίτερα. Ἡ Λόττη ἔχυσε κιόλας τὸ γάλα της ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ ἡ ἀρχή. Στὸ ἑξῆς κάθε μέρα φόρτωναν τὴ Σάρα καὶ μὲ πιὸ πολλὴ δουλειά. Ἐκανε γαλλικὰ στίς μικρές, τις προγύμναζε, τις πρόσεχε, αὐτὴ ὁμως ἦταν ἡ πιὸ εὐκολὴ καὶ ἡ πιὸ εὐχάριστη ἀπὸ τις δουλειές ποὺ τῆς εἶχαν ἀναθέσει. Σὲ λίγο ἀνακάλυψαν πὼς μποροῦσαν νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν γιὰ τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ κἀνῃ φῶνια ἔξω καὶ σὲ ὁποιαδήποτε ὥρα καὶ μὲ ὁποιοδήποτε καιρὸ καὶ νὰ τὴ φορτώνουν μὲ ὅλες τις δουλειές ποὺ οἱ ἄλλοι βαρύνονταν νὰ κάνουν. Ἡ μαγείρισσα καὶ οἱ καμαριέρες κανόνισαν τὸ φέρισμό τους σύμφωνα μὲ τὸ φέριμο τῆς μίς Μιντσὶν κι' ἐνοιωθὰν μιὰ κρυφὴ ἱκανοποίησις ποὺ μποροῦσαν τώρα νὰ δίνουν διαταγές «στὴ μικρή», αὐτὴν ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ προσκυνοῦσε ὀλόκληρο τὸ σχολεῖο. Ἦταν γυναικες μὲ κατώτερα αἰσθήματα καὶ κακὸ χαρακτήρα, ποὺ ἔδρισκαν πολὺ βολικὸ νὰ ἔχουν κάποιον τοῦ χερσιῶ τους καὶ νὰ ρίχνουν ἐπάνω του ὅλα τους τὰ λάθη καὶ ὅλες τις ἀφηρημάδες.

Τοὺς πρώτους δύο μῆνες ἡ Σάρα εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς ἡ προθυμία της καὶ ἡ καλὴ διάθεσις ποὺ ἔδειχνε γιὰ ὁποιαδήποτε δουλειά κι' ἂν τὴν ἔδωσαν νὰ κἀνῃ, ἡ σιωπὴ ποὺ κρατοῦσε μπρὸς καὶ στίς πιὸ ἄδικες ἐπικρίσεις θὰ μαλάκωναν στὸ τέλος τὴν

καρδιά αὐτῶν ποὺ τις φέρονταν τόσο σκληρά. Μέσα στὴν ὑπερήφανη καρδούλα της εἶχε τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀποδείξῃ σὲ ὅλους πὼς ἔβαζε τὰ δυνατὰ της νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί της, καὶ πὼς δὲν τὴν κρατοῦσαν ἐκεῖ ἀπὸ ἐλεημοσύνη. Μὰ ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ κανένας δὲν ἀλλάζε οὔτε φερόταν εὐσπλαχνικώτερα στὴ μικρὴ ὀρφανή. Ὅσο πιὸ ἐργατικὴ καὶ πρόθυμὴ φαίνονταν ἡ Σάρα, τόσο πιὸ ἀπαίτητικὲς καὶ αὐταρχικὲς ἦταν ἀπέναντί της οἱ καμαριέρες καὶ τόσο πιὸ πολὺ τὴ γκρίνιαζε ἡ μαγείρισσα.

Ἄν δὲν ἦταν τόσο πολὺ μικρή, ἡ μίς Μιντσὶν θὰ τῆς εἶχε ἀναθέσει μιὰ ἀπὸ τις μεγαλύτερες τάξεις.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Στέκω μπροστά σου προσοχή,
Γλυκειὰ σημαία ἀγαπημένη,
ὦ, τὴν παιδούλα μου ψυχὴ
μὲ σένα ποιά κλωστή τὴ δένει;

Πὼς σ' ἀγαπῶ, πὼς σ' ἀγαπῶ,
Σὰν σὲ σηκώνω στὸ κοντάρι,
Καρδιοχτυπῶ, καρδιοχτυπῶ
καὶ σὲ κοιτάζω μὲ καμάρι.

Πὼς νὰ σοῦ τραγουδήσω, πὼς ;
Εἶναι ἡ χαρὰ σου σὰ μητέρα,
Μὲ σὲ ὅταν παίζῃ ὁ ἐλληνικός,
Ποῦ τράνεψε καὶ μένα ἀγέρας.

Εἴμ' ἐλληνόπουλο, γι' αὐτὸ
Νιώθω γιὰ σὲ τόση λατρεία,
Τώρα σ' τὸ δείχνω στὸ σχολεῖο,
Αὐριο μπορεῖ στὴν ἐκστρατεία !
ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ-ΠΑΠΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΟΥΝΤΑΚΗΣ, Ροβινσὼν Κροῦσος, Ἀθήναι. Ἰσότιμος Α' Βραβείου 287ου Διαγων. Ἀύσεων. — 2. ΙΩΑΝΝΑ ΑΡ. ΒΕΚΙΑΡΕΛΗ, Μάγικος τῆς Φιλοθέης, Ἀθήναι. Ἰσότιμος Α' Βραβείου 288ου Διαγων. Ἀύσεων. — 3. ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ ΑΡ. ΒΕΚΙΑΡΕΛΗ, Νεράιδα τοῦ Δάσους, Ἀθήναι. Α' Βραβείου 288ου Διαγων. Ἀύσεων. — 4. ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Ι. ΜΑΝΕΣΗΣ, Στέφανος τῆς Δέξης, Κέρκυρα - Θεσσαλονίκη. Α' Βραβείου Λευκῶν Λέξεων 1939. — 5. ΣΠΥΡΟΣ ΓΕΡ. ΜΑΚΡΗΣ, Ἀγύριστο Κεφάλι, Ἀθήναι. Α' Βραβείου Κρυπτογραφικοῦ 1939.

σες ;», «Τὸ ποδόσφαιρο», «Ὁ θάνατος τοῦ καναρινιοῦ», «Νυχτολούλουδα», «Ἡ λαμπάδα», «Τάτσιτα τῆς Σελίδος μας».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναγνέται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὁρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσόμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1940. *Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια,

Νέα Ψευδώνυμα : Ἀθανάσιος Διάκος, ἄ. (ΝΑ). Διάνα, κ. (ΜΑ). Μέλων Ναυαρχος, ἄ. (ΝΑ). Κροκεάτης, ἄ. (ΠΠ). Ἀριστοφάνης, ἄ. (ΧΜ). Εὐέλπις, ἄ. (ΑΚ). Κερασσολούλουδο, κ. (ΣΑ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Ἀσπρος Γλάρος, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Γκλόρια (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινε, καὶ χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἐπιστροφή σου) **Τάσον Κριθαράν** (καλῶς νὰ ἐλθῇς) σοῦ κρατῶ τὰ φυλλάδια ἀπὸ τὸ 21ο καὶ περὶμένω) **Διστ** (αὐτὸ τὸ σκίτσο ὅχι τόσο τάλλα καλὰ) **Σκιάν** (πολὺ ὥρα τοῦ γράμματος σου πού μοῦ ἐξηγεῖ πῶς ἐμπνεύσθηκας τὸ κομμάτι σου· ἀλλὰ δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα καὶ δὲν ξέρω—τὸ ἐλπίζω μόνο— πῶς θὰ εἶναι τὸ ἴδιο ὥρατο κι' αὐτό) **Κυπριώτικο Μενεξεδάκι** (συμμορφώθηκα· ἐστειλε καὶ σὶν) **Ἑλληνοπούλα τῆς Κύπρου** ὅτι ἐζήτησε, καὶ τὴ χαίρετ' ὡς τὴ **Βασίλισσα τῶν Δουλουδιῶν** **Δουλιῶν τῶν Ἀλπεων** (ἐλαβα τὸ σύντομο γράμμα σου ἀπὸ 22 Μαρτίου· μὰ ἐδῶ εἶσαι ἀκόμη ; δὲν ἔφυγες γιὰ τὴν Ἑλβετία ;) **Μύρταν Φλώρη** (οἱ λύσεις ἐν τάξει· περὶμένω καὶ τίς ἄλλες σου ἀπαντήσεις) **Δούκα Ὑορκέζον** (σοῦ εἶχα ἀπαντήσει παραπάνω, ὅταν ἐλαβα καὶ τὸ δευτέρου γράμμα σου· αὐτὲς τίς Μ. Εἰκόνας «σὲ γραμματόσημο» δὲν τίς καταλαβαίνω· κάποτε ἐξημερεύσῃς μιά γιὰ δοκιμὴ, μὰ ὅτ' ἐστὶν τὰ παιδιὰ ἄρρεσ) **Μεγάλην Ἑλλάδα** (λυποῦμαι πού σ' ἐβαλα ἀδικὰ σὲ κόπο· εἶχε ἀργήσει ἡ σειρὰ τοῦ γράμματός σου ἐκεῖνου, ἐνεκα... ἡ πλημύρα, κι' ἀκόμα, ἐπειδὴ ἡ ἀπάντησή σου ἦταν μεγάλη, δὲν ἐχώρεσε στὸ ἓνα φύλλο καὶ φυλάχθηκε γιὰ τὸ ἄλλο) **Θερμοπίδακα** (σοῦ ἐνέκρινε, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ νέο ψευδώνυμο· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴν σειρὰ του καὶ θὰ σοῦ πῶ) **Κίτσαν Μαλικούτη** (πολὺ εὐχαρίστως· στείλε νὰ ἴδῃ) **Τεμπελάκον** (τὰ σκίτσα πολὺ καλὰ) **Γλυκεῖαν Ἡπειρωτοπούλαν, Χωριετόπουλο τῆς Κύπρου** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλαβα μετὰ τὸ Πάσχα θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 291ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦ του δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Ἰουλίου.

279. Λεξιγραφία

Συμπλεκτικός μὲ ζῶο ὥρατο, Καλὸ καὶ χρήσιμο πολὺ, Κάνουν φιλόσοφοι ἀρχαῖο, Μὰ φουκαρὰ καὶ κουρελὴ.

Κεφαλωνιτοπούλα

280. Μεταγραμματισμός

Στὰ πελάγη ταξιδεύω
Τὴν πατρίδα προστατεύω
Καὶ τὴ δόξα κυνηγῶ.

Μ' ἀναστεναγμὸς μὲ πιάνει,
Γιατὶ γράμμα του ἓνα χάνει,
Κι' ἄλλο ἂντ' ἄλλου βάξω ἐγώ.

Κεφαλωνιτοπούλα

281. Στοιχειογράφος
Ξεχάστηκα νὰ τὸ κοιτάζω
Κι' ἐκστατική νὰ τὸ θαυμάζω.
Μὰ ἓνα του γράμμα πέφτει ξαφνικά,
Καὶ νὰ, σκυμμένη τώρα, τὸ ἐτοιμάζω.
Γιὰ νὰ γλυτώσω... τὰ μηδενικά.

Κεφαλωνιτοπούλα

282. Αἶνιγμα

Ξέρω μιὰ τριμελὴ οἰκογένεια :
Ὁ κύριος σφυρίζει, τραγουδεῖ,
Καὶ ἡ κυρία μὲ πολλὴν εὐγένεια,
Στὸ σπίτι ἐμπρὸς μᾶς δέχεται.
Ὅσο γιὰ τὸ μικρὸ τους τὸ παιδί,
—Τὸ ὑποκοριστικὸ τους δηλαδὴ—
Αὐτὸ ὅλη μέρα... βρέχεται.

Κεφαλωνιτοπούλα

283. Ψαροκόκκαλον

* * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειρὰν : ἰχθύς ὀξύρυγχος, ἐντομον παράσιον, τετράποδον παχύδερμον, ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, μουσικὴ σχολή.

Μικρούλα Ντόριτ

284. Κρυπτογραφικὸν

12345678 = Ἀρχαῖος κομφοδιολόγος.
2315638 = Γάλλος δραματογράφος.
32253678 = Ἀρχ. ἱστορικός.
42353678 = Ρωμ. αὐτοκράτωρ.
58453578 = Τύραννος.
632158878 = Μυθολογ. αὐτάρεσκος.
78423176 = Περίβλημα ἐνίων ζώων.
8423478 = Δύναμις.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

285-289. Πτερωτὸν Γράμμα μετὰ Φωνηεντογράφου

Πᾶσαι αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα (φωνήεν) κοινὸν—τὸ πτερωτόν,—τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δευτέρου εἰς τὴν δευτέραν κ.ο.κ. :

Κράτος τῆς Εὐρώπης—Γεωμετρικὸν σχῆμα—Μέγας πλανήτης—Μία τῶν διαστάσεων τῶν σωμάτων—Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Τὴ βοηθεῖ δὲ τοῦ κοινοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὅσαςδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβάνομένου μετὰ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν πρέπει νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι πέντε λέξεις.

λσπ-σρπ-ρφς-ρσμ-δρς
Μόνα-Αἶσα

290. Φωνηεντόλιπον ἀπὸ Διπλὸ Κεφάλι.

Νὰ προστεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἓν σύμφωνον εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι, τάχιστα τῶν ὁποίων θαυοτελέσουν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου :

* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀναγνώσις :
ἄμα, ὄσος, ἔρανος, ἄρτιος, ὄμας, αὐλός.
Προμαχος τῆς Ἑλευθερίας

291. Φωνηεντόλιπον

* * * σ - β - μ - σ - κ - θ
Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

292. Γεῖφος

ὅς

Σ

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 9

96. Ἀραμῖς (ἄρα, μῦς).—97. Λυών-λέων.—98. Θωμάς-ψωμάς.—99. Ἀλγος-λαγός.

100. Κ Π Ο Υ Ν Ο Σ (Ἄρνος, ροιά, Κρόνος, Ἰ-Ε Υ Ρ Ω Τ Α Σ ράν, Νίνος, ὄ-Δ Ω Δ Ω Ν Α Ι Ο Σ νις, Σάμος.—102. ΖΕΥΣ (Ζοφερός, Εἰρήνη, Ὑστερον, Σώφρων).—103. Δύο κακῶν προκειμένων τὸ μὴ χειρὸν βέλτιστον.—104. Ἐσο αἰσιόδοξος (ἐς ὅς ἰ οδ, ὄξος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 290]

Γαρδένια, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἔστω ἄργο-πορημένην... ὑποδοχή ! —Τριφύλλι, φτάνω ; ; Ἐφτασε τετραδιάκι ;

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 291]

Τριφύλλι, δὲν ἀλληλογραφῶ μὲ Σκυριανόπουλο. Ἄν ὄντινέυσαι, ξύπνα. Ἡ φάρσα ἐξακολουθεῖ ; ;

Στοιχειωμένος Κάβος,

[Μ' — 292]

Στοιχειωμένε Κάβε, δὲν ντρέπσαι νὰ τρώς κεραμίδες ἀπὸ μωρὰ ; ! Ἐ ! Κοθωνάκι ! ! Ξύπνα ! !

Τριφύλλι

[Μ' — 293]

Στοιχειωμένε Πύργε, τὸ πόδι πῶς πάει ;

Σμοῦθελος ψάρεμα ἔ ; !

Τριφύλλι

[Μ' — 294]

Α λκυὼν, ποῖα ἢ διεύθυνσή σου ; Μίρκα, ἔλαβα, ἐστειλε.

Σίφουνας

[Μ' — 295]

Καίνουργιο ἀστέρι στὸ Διαπλασιακὸ στέρωμα ! ! Ὑποκλιθεῖς ! ! περὶ δ :

ΜΕΛΛΩΝ ΝΑΥΑΡΧΟΣ

[Μ' — 296]

Α λληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὄλους-ες. Γράφτε : Νικ. Ἀναγνω-στιάδην, Ἐπάρχου, Γρεβενά.

ΜΕΛΛΩΝ ΝΑΥΑΡΧΟΣ

[Μ' — 297]

Σ τέλλω ἓνα φιλικώτατο χαιρετισμὸ στους : Τίκ-Τάκ, Αἰὲν Ἀριστεύειν, Τριφύλλι, Χρυσόπτερον Ἀετὸν, Ρομπὲν τῶν Δασῶν καὶ Ναυτάκι.

Προσκοπία

[Μ' — 298]

Α γαπητὰ Διαπλασάπουλα-ες, ἀλληλογραφῶ μὲ ὄλους-ες. Δίσις : Δνίδα Περσεφὼνη Γιάννου. Τηγάκιον-Σάμου, διὰ :

Νησιωτοπούλα

[Μ' — 299]

Καταγγέλλομαι «Ναπολιτάν» ἐπὶ ἀπομνήσει Μ. Μυστικῶν μας.

Τσάρος, Σκυριανόπουλο

[Μ' — 300]

Μ'—234—133—91>. Ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς σας ἔχει δικίον

Τσάρος

[Μ' — 301]

Α δολάρ, μὲ μεγάλη χαρὰ. Στείλε : Τάσον Ἀλεξανδρόπουλον, μαθητὴν, Μεσολόγγι.

Ἀσπρος Γλάρος

[Μ' — 302]

Α νταλλάσσω τετραδιάκια. Διεύθ[ις] : [Μ—258]. Λευκὴ Καμέλια, Γαλανομάτα, εὐχαριστῶ γιὰ τετραδιάκια. Δάντη, καλῶς ἦλθες ! Δούκα, ἔλαβες ;

Ναυτάκι